

Thơ Lưu Nguyễn Đạt

Thi Tập: TIẾNG KÊU ĐAU

19 Tháng Ba 2013

Tiếng “Em” âu yếm gần như phần nhiều dùng để chỉ người yêu, một người nữ duyên dáng, đa tình, lãng mạn, đẹp, sạch và thơm. Em ở đây là *Việt Thức*, [là hồn dân tộc] cũng đẹp, sạch và cao cả vì lý tưởng trong sáng. Thơ LND bao giờ cũng bay bổng và nhiều ẩn dụ nhưng không hề thiếu chất thơ. Bản chất thơ vốn cô đọng trong lối chọn từ, nhưng thơ khác văn xuôi ở chỗ mỗi chữ đều tỏa ra mùi hương (như *Mùi Hương Quế* của Dương Như Nguyệt). Thiếu mùi thơm, thơ không còn là thơ. Thơ LND vừa cô đọng vừa có hương thơm. Cám ơn LND đã làm cho *Việt Thức* thêm màu sắc và hấp dẫn như một phụ nữ có duyên ngầm nhiều hấp lực.

Trần Bích San
Aug. 14, 2010



Lưu Nguyễn Đạt

1. ÔI CHỮ NGHĨA

ôi chữ nghĩa âm thanh sao xa lạ
chết quê hương khi thu tịch sơn hà
anh bán nước dân chỉ còn tai vạ
lắm bụi trần rừng tháo cánh bay xa

mà hỏi lại sao cùng lòng tạo hoá
mẹ trăm con mà nghịch tặc ba hoa
đem cầm cố cát vàng chôn biển cả
trường sơn chao ô nhiễm khóc đêm qua

ta còn nhớ hồ gương lòng xanh toả
ánh phượng hồng lay biển giữa phong ba
nay cỏ dại phơi hồn trời mây hoá
tát nước nguồn để thu hút đô la

à ra thế nước mất vì thiên hạ
bỏ bê dân để phục vụ hoa nga
mất hoàng hôn để nắng mờ bên tả
cuối đường cùng đành tắc nghẽn tàu ta

Lưu Nguyễn Đạt

15 March 2010

2. CON CHỮ

con chữ giang hồ từ tấm nhỏ
mẹ lên mạn ngược bố sa cơ
bao năm trần trọc mười phương nhớ
huyền hoặc mây chiều nắng vẫn vơ

mỗi lúc xuôi dòng tâm vắng tựa
nước toang ý hệ nghĩa phù du
lao đao bán đảo hồng sương phủ
ảo vọng thay mùa tang tóc thu

con chợ đuổi quanh không điểm tựa
tuổi thơ óng ánh phần hoa mưa
tháng tư lão đảo hoàng hôn nửa
còn lại ao tù bóng chữ thua

mai một em mời con sóng mỏng
thả hồn vào gió khát mênh mông
tay không vượt cánh rừng bay bổng
đón núi sông về với biển đông

Lưu Nguyễn Đạt

20 tháng tư đen 2010

[viết trên đường bay United Airlines sang San Diego, CA]

3. TÌNH NGHĨA

khi tình nghĩa đậm thêm từng ngày tháng
trên bãi bờ hoa mọc dấu chân hoang
tiếng trẻ đùa nhạc thần giao cách cảm
cả đời cao hạt sỏi ấm thanh vang

cơn bão tố trời long hồn tạo hoá
cành gục rơi thân bật gốc năm qua
lòng thế sự đứt từng dây đày đoạ
khấp trần gian thức giấc nổi thiết tha

nay gói ghém ân tình xưa nghĩa cũ

từng bọc sương hạt ngọc nổi xuân thu
tâm mở rộng nghìn trùng dương ẩn tụ
vật nặng lửa máu mủ bước viễn du

nơi tiếng đập con tim màu nhân loại
giữa miếng ăn áo mặc xoá thiên tai
đàn con lớn từ núi sông việt hải
vượt u mê xây dựng quá trình dài

Lưu Nguyễn Đạt

4. LỆCH NƯỚC

lệch nước hồ vơi biên giới lặn
lệch dân bờ cõi cũng di căn
lệch trời phương hướng nghiêng cao vọng
lệch đất cơ man tội vãnh hằng

lệch bóng tâm linh nguồn hạn hữu
lệch tư tưởng vắng giấc phiêu lưu
lệch sao cố định dòng sông cạn
lệch lạc vô căn ngã thế ưu

vong quốc cơn say hồn đắng tụ
vong ân bóng tối cũng chu du
vong nhân tuyết hải lòng buông dội
vong mạng sa cơ bỗng mịt mù

vong cửu loanh quanh tư bản đồ
vong nô kiệt tác móc san hô
vong niên sáng tạo hoàng hôn đại
vong bản bạc vôi vách địa đồ

Lưu Nguyễn Đạt

22 July 2010

5. TA TIẾP NỐI

*tặng Joyce Anne Nguyen
và những người cầm bút cho Việt Nam tự do nhân bản*

ta tiếp nối cuộc hành trình ngôn ngữ
dù thời gian chứa đựng dấu tích sâu
dù vực đau tách biệt ánh thay màu
để ngày ấy người người tìm lối cũ

em viết lại những dòng khuya mật mã
đổi không gian thành sương mỏng dòng sông
nhuộm hồn đêm với ánh nguyệt mây lồng
rời khẽ mở tâm tình cho suối ngả

em viết tiếp những mùa ao ước vội
thấm vào lời toan bưng sáng mệnh mang

khi hạ long còn vịnh nắng bàng hoàng
tình nghĩa cũ một dòng thương chết nỗi

ta ghép lại cuộc hành trình dang dở
vào buổi mai hương toả khắp rừng hoang
đợi cảnh khô tìm nguồn biếc ngõ ngang
hoa lại trở cụm từ xanh toang vỡ

ta viết mãi như chưa hề bỏ lỡ
một lần nào tìm kiếm khắc trên không
những nét xanh hy vọng cuối mây hồng
đêm trắng suốt đợi nghĩa trùng phùng nở

Lưu Nguyễn Đạt

6. THỦY TINH VỠ

thủy tinh vỡ đứt lòng nghiêng máu đỏ
tết mậu thân bao cõi chết vu vơ
nhắm mắt bước bên xác dân thống khổ
mà quên mình xé đất xoá tuổi thơ

thủy tinh vỡ ghim sâu dòng lịch sử
óng ánh màu tàn tích buốt xuân thu
những dấu lạ nhập dần thành bóng tụ
vào hồn sương đục vẫn hoá nghịch thù

thủy tinh vỡ mong manh như khát vọng
ngóng vịnh quang giữa ảo tưởng chờ mong
bờ sông mặn lúa xô tang tóc đong
mảnh thời gian trôi dạt nắng lưu vong

thủy tinh vỡ hồn nước vơi sóng ầm
bãi cát vàng nhuộm ánh mắt tình nhân
chưa thanh thản còn long đong quốc hận
vẫn đâu đây từng nỗi nhớ lâng lâng

Lưu Nguyễn Đạt

Đất Trinh, mừng tám Tết Quý Ty

7. RỰC HỒN

người đến người đi trong vắng vợi
cuối đời một giấc thoáng sương vơi
tay vừa chấp nối sao buông thả
ánh nguyệt hoa lòng áp ghé môi

chón ấy ta chưa đến một lần
nhưng sao giọt nhớ mãi mong manh
hoàng hôn áo phủ tâm còn nắng
đêm nở rực hồn suối ngủ xanh

Lưu Nguyễn Đạt

8. ĐỨT ĐOẠN

có những khúc sông chưa ra biển cả
đứt đoạn ngang dòng trăm ngã phôi pha
khấp khểnh nổi lòng tan từng mảnh lá
vũng nước bờ vơi hụt hẫng hoàng sa

có những mảnh vườn không người thăm hỏi
hoa khô nguyên nụ gốc héo tàn nôi
luống đất bùn chao bóng tối nửa đời
con chim phiêu việt thức giấc năm trôi

có những ấp làng mắt tình vắng nghĩa
thân xô vơi vọng ảo ảnh kia kia
đêm đơn cô độc thắm thía giấc khuya
ngả nghiêng theo gió tới chốn chia lìa

có những bàn tay lạnh ngắt lãng quên
tiếng đàn nho nhỏ âm hưởng miên triền
đường về vô định biệt cõi tây nguyên
nay như xa lạ xao xác hoặc huyền

có những ngọn sông quên ra biển cả
đứt đoạn ngây hồn trăm mảnh mưa pha

Lưu Nguyễn Đạt

9. YÊU VÀ CHẾT

Aimer à loisir
Aimer et mourir
Au pays qui te ressemble ...

yêu và chết mỗi ngày xa bên cũ
để nay mai về lại nước em như
để nỗi đau hùng vĩ nốt sương mù
vòng tay nối thân thương bao mây phủ

yêu và hẹn cuộc vui đừng nán lại
để ta về nhẹ bước lúc khoan thai
để từ nay không tiếc nuối đêm dài
khi em tới giữa quê hương ngây dại

yêu và chết như khởi mùa vĩnh cửu
dù băng khuâng nhưng chưa hết niềm vui
tóc mây sa nước vẫn nổi bụi ngùi
ta rửa sạch tâm hồn trời lấm bụi

yêu và chết một mai kia sống mãi
chữ nghĩa còn ẩn nấu góc hoang phai
hẹn ba mùa đừng quên nụ xuân cài
trên tấm lụa bình minh em vừa trải

Lưu Nguyễn Đạt

December 9, 2012

10. GIÁC HUYỀN

“...tôi có thể chết đi rồi mà bàn tay vẫn nguyên vẹn...”
Đỗ Hoàng Diệu [Bóng Đè, Hà Nội 2004]

mai đây một giấc huyền như lặng
bóng tối triền miên buốt phủ trắng
tiếng nhạc nhẹ dần đêm quyến quyến
bàn tay nguyên vẹn nắng thanh bằng

hương hồn sa mạc nghiêng trời toả
đất nước tình em mãi miết nhoà
đáy vực thân thương từng giọt đọng
ái ân khép nép kỷ nguyên qua

đâu đây mưa tách buồn vang vọng
dấu ấn ngàn thu một giấc mong
cánh vạc xuyên đêm rừng viêt biển
hoàng hôn còn lại nửa sương phong

dòng sông khô cạn quên ra biển
mạch cũ đòi thiêng vẫn tụ nguyên
sáng tạo băng khuâng từng nỗi nhớ
bao giờ vạt nước đủ tâm truyền

Lưu Nguyễn Đạt

Đất Trinh, January 6, 2013

11. RƯỢU LỬA

uống đi rượu lửa chưa say
đất buồn còn lạnh cánh mây xoá rừng
cát vàng nước mắt lạng chùng
cơn đau thấm buốt nỗi mừng buông trôi

uống đi cạn vực biển ngườì
sóng nghiêng ngọn biếc giữa đời ly du
phân vân tách gió nghịch thù
đường đi chưa tới ngàn thu còn dài

uống đi rượu lửa nguyên khai
mực khô bút ngại ý phai nhạt hồn
chữ buông bóng ngã vuông tròn
nước buông dân hạ thân mòn đong đưa

uống đi từng hùm mây mưa
dòng đau thế kỷ chứa vừa lòng em
ta khi nhớ lại môi mềm
bồng dựng thức tỉnh giữa đêm tuyết huyền

Lưu Nguyễn Đạt

Jan. 28.2012

12. QUỐC VONG

trăm vạn trăm nghìn đạo tặc sĩ
mua danh giấy bản mác-ku-li
i tờ chỉ đánh vắn vài chữ
đã đủ mặt mày du đảng uy

quyền lực ba xu cài ý hệ
từ trên xuống dưới tỷ no nê
than ôi đất nước rừng ngu phiệt
thực chất mafia chứng chỉ hề

thầy tớ dân gian đi tháo chữ
xếp hàng trứng lép cừu long tru
ba mươi tháng cũ hà vơi nước
bán cả giang sơn cả lũ tù

đừng hỏi tại sao ta thất vọng
tổ tiên không độ đất âu phong
bốn ngàn năm hoá thân rồng rã
chỉ được một dòng lệ quốc vong

Lưu Nguyễn Đạt

30 Tháng Tư Vạn Kiếp

13. NGÀN DẤU ẤN

“Tri giả bất ngôn. Ngôn giả bất tri” [Lão Tử]

thêm xa cách cuộc hành trình ngắn ngủi
được bao nhiêu hoang tưởng nửa niềm vui
ngàn dấu ấn đất khô toàn cát bụi
nợ bể dâu đấm đuổi giấc ẩn vùi

gió thổi ngược dòng trôi nên không tới
thức xuyên đêm bóng tối cũng chưa vơi
mà ánh sáng cuối mùa sao tắt vội
để con người lạc lõng mãi tả tơi

chữ và nghĩa phân đôi mao hồ động
nước khô nguồn nên rác rưởi đầy sông
ta kẻ sĩ bán hồn mua hy vọng
cho con em bớt tủi đỡ long đong

à ra thế cuộc đời trơ trẽn nhỉ
kẻ vu vơ nay thờ phụng hà tì
tình không hẹn là vong hồn thi sĩ
mãi chết đi để ngôn ngữ tích vi

Lưu Nguyễn Đạt

14. TA CHƯA VỀ ĐẤT MẸ

*tặng phùng thị hạnh
trần bích san & Việt Thức*

mississippi
lịch sử bóng tù
dòng sông ảo
đáy hình trùm bão phủ
sóng lao đao
tiếng kèn vắng vọng thu
ngõ cụt ướt
bước chân nô quần tụ

mưa trên cao
hồn mây lộng nghiêng trời
quay lưng lại
mắt nhìn về gió biếc
vết không trung
mảnh tím ngắt rủ lời
tha thiết gọi
thanh âm gào đờn chiếc

đất nước hỡi
nợ nghìn năm chưa trả
đá tách đôi
cát thiêng ghé hoàng sa
lòng ngập lụt
cõi bờ toang biển cả
mắt biên ranh
trù phú lạc hồng hà

à ra thế
người bán người vô hại
có mắt chi
tình nghĩa bọc trăm con
em trong nước
ta phù du xứ ngoại
trọn một đời
tìm kiếm lẽ vương tròn

và vì thế
ta chưa về đất mẹ

Lưu Nguyễn Đạt
new orleans, Aug 17, 2010

15. KHIÊNG NGƯỜI

khiêng người thân xác sa hồn
triu sâu bóng tối nhập lòng đất tề
hụt chân khát vọng ề chề
sống vương vất núi chết lè ngược sông

hy sinh đắm đuối tổ tông
lưỡi đo bánh vẽ hơi lồng miệng vôi
một bên giải phóng miếng mồi
bên kia tá túc nhà trời không sao

có khi nhìn lại hàng rào
thấy anh trọc phú ngày nào chân không
hồ hào tư tưởng đại đồng
nhưng khi tính sổ lờm nhòm bọn ta

đành rằng đất nước chia ba
nam trung bắc lỵ phong ba tuyệt tình
đội khi trao trả nguyên hình
tái sinh dấu ấn bình minh huyết mề

Lưu Nguyễn Đạt
November 11, 2010

16. ƯỚP TỐI TÊ HỒN

thơ kia lục bát còm trời
khi vương hạt thóc khi vơi tình mình
canh cô vụn lý u minh
chỗ nào sáu ải điều linh tám đèo

chỗ nào tứ tuyệt nhỏ neo
thất ngôn đêm lẻ leo teo vắng đò
sông hương mưa nắng thêm lo
mậu thân phế thải dân co vực buồn

thơ kia chưa đủ ngọn nguồn
khi em xanh lả như chườm lá non
để ta ướp tối tê hồn
kệ kinh thấp nển nụ hôn cháy lòng

biển khô ngậy đại mệnh mông
cát vàng chung thủy nần nồng gối trắng
mật ngôn sao chẳng nói năng
chấm than như thể lú lợng tình đầu

thơ kia lục bát ần lâu
vỡ tan từng mảnh biển dâu bàng hoàng

Lưu Nguyễn Đạt

17. NGƯỜI TA LỚN

người ta lớn bởi vì anh quỳ xuống [1]
học thuộc lòng những tư tưởng mặt tỵ
và cam phận bảy mươi năm đảng trị
cả núi sông bờ cõi cũng hà tỵ

người ta hồng bởi vì dân tôi tở
để cán vơ cán vét cả khu trơ
có bao giờ tỉnh giấc bỗng ngợ ngờ
ràng đất nước chỉ còn nơi toang vỡ

Lưu Nguyễn Đạt

[1] Marat: “on est grand, parce que vous vous mettez à genoux ...”

18. TIẾNG KÊU ĐAU

“...nhưng vẫn thất ruột khi nghe tiếng kêu đau” [NVT]

trời có mắt sao linh thiêng vô hậu
mặc con người thất ruột tiếng kêu đau
mặc non sông tơi tả tới bạc màu
trên và dưới mắt hồn như vân cầu

tranh lộn gió tháo bay trùng trùng mãi
chân tâm kia có hẹn cũng phôi phai
cổ nhân ơi thạch thảo đã buông dài
thêm nước mắt chỉ gây thương hoang dại

thêm nước đọng trên gian kia vô cảm
mặc cỏ cây phơi sắc vận thanh lam
lá trên không rơi rụng gió ngất vàng
đêm sắp xếp chiếu khô em ngủ tạm

đêm xếp lại từng thanh âm nhạc cũ
hương xưa rồi mai một cũng phù du
cả mùa yêu cũng gói ghém sương mù
khi thách đổ dòng sông kia phủ dụ

Lưu Nguyễn Đạt

19. ÔI VĂN MINH

nhân danh ảo ôi văn minh trí tuệ
một trái bom cũng xoá bỏ đề huề
từng vết cháy từng điều linh thể hệ
tích tắc tan không mảnh nhớ đam mê

anh tháo chạy tôi đứng nguyên chịu trận
lát dao phay độc kiếm cũng lia thân
xác để lại cho đời sau ân hận
phải chôn vùi bằng luân lý bất nhân

ôi văn hoạ chữ vu vơ cát bụi
hoa không hoa vô nghĩa bỗng lẫn lộn
cho thiên hạ bụi ngùi chưa thấy tử
đã quên người mà vẫn tưởng còn vui

ôi văn minh ta đợi mãi em cười

Lưu Nguyễn Đạt
Đất Trinh, mừng bốn Tết Quý Ty

20. MƯA ĐÊM

mưa đêm rót nhạc vào sầu
giọt thương ngấn ngủi úa màu hoa rơi
gió cao vun vút lá trời
nhưng sao không gọi nửa lời mệnh mông

em đi để lại mùa đông
nắng không đủ ấm như sông xa nguồn
ánh chiều còn giữ nỗi buồn
đem về ướp gọn góc vườn băng khuâng

hồn sương áo mỏng thiên thần
ta nay vực thẳm tần ngàn phôi pha

Lưu Nguyễn Đạt
October 21, 2011

21. BIẾT YÊU

khi người còn biết yêu
trời đất bớt tiêu điều
cỏ cây rồi mọc lại
giọng hát bỗng khoan thai

khi lòng như muốn yêu
lời lẽ vọng tiếng điều
thanh tao và lộng gió
tươi mát cả đơn sơ

khi hồn là dòng lệ
dạ hà bỗng đê mê
suối ngàn nay ủ rũ
buốt lạnh cả sương mù

khi lòng ta nhung nhớ
nụ cười là giấc mơ
từng hạt chiều lay động

từng ngọn tím bông hồng

và khi ta là bạn
ân tình vẫn miên man
ngàn năm là ánh sáng
cuối đường tối bàng hoàng

Lưu Nguyễn Đạt
Virginia, 22 October 2011

22. NIỀM HY VỌNG

em mặc áo mưa phùn trời vẫn lạnh
hoa đào phai sương ngọt cũng mong manh
con đường mới kỷ nguyên còn hoang dại
vết chân xưa mang tâm thức hoàng mai

ta nao núng giữa bờ nghiêng đất ngã
thì thăm sao cho vực tối buông tha
niềm hy vọng ngất ngây từ phương lạ
bóng nụ cười lay động cả dòng xa

hãy đứng thẳng đưa tay hoà ánh sáng
vẽ bức tranh thủy mặc hoá hiên ngang
với nước mắt pha cùng lòng máu mủ
hẹn non sông nhớ đón ngọn viển du

rời mở rộng kết sinh cùng ước nguyện
con cháu hùng dù trăm ngã triền miên
vẫn sáng tạo mạch son tâm thoáng nở
từ bên trong địa ngục bỗng hồn thơ

Lưu Nguyễn Đạt

23. TÌM CHỮ

khát khao tìm chữ nổi vào
tịch u suối nhỏ lao đao thả hồn
phiêu bồng nước ẩn núi non
đất già khai quật trí mòn thắm sâu

đường đi trăm ngã bạc màu
một lần chí nguyện bể dâu vẫn toàn
ta đây tay trắng vững vàng
ghép mưa thành cụm mây hoàng hôn em

đêm khuya viết thức bút mềm
thảo dòng tư tưởng trên thềm hoang vu
ngày nào ánh sáng trùng tu
con đường hạnh ngộ ngàn thu sẽ là

khát khao tìm nước tìm ta
hầu như mong đợi tinh hoa cuối trời

rồi khi chưa hẹn đã mời
bên nhau vừa thoáng chơi với tình người

Lưu Nguyễn Đạt

24. CỐI SẠCH THƠM

ông vương ông vương ơ
sao môi trường ngăn thể
chữ nghĩa đã chơi với
mà lý lẽ lẽ phè

ông bề gừng bề tỏi
phân phân rồi tách tách
hỏi hỏi lại thôi thôi
thì giờ đâu mà hạch

ông hỏi sao không sạch
thân dù bản nước vôi
nhưng lấy gì đúng cách
khi dơ nước bản đời

ông hỏi sao em thơm
mình hương như mùi quế
chỉ sợ lúc chụp chồn
lại lão đảo đê mê

ông hãy tỉnh một tí
cây mưa hoa trong không
từng giọt sương phượng vĩ
raintree bóng vỡ dòng

sayonara, mon amour
cối sạch thơm em đợi
đừng lỡ vận đong đưa
mà tiếc nuôi một đời

Lưu Nguyễn Đạt

April 24, 2011, bồ túc

25. HOA PHI HOA

hoa phi hoa gió chiều buông phần
bạc cánh rùng bóng khép ái ân
nụ vương rêu vắng buồn hoang tụ
áo mỏng hương hồn thoáng ánh thân

mưa không mưa dòng khuya ngậy lá
phơn phớt hồng môi nắng vực xa
cổ nhân dấu ấn tay khuyên nhạc
tơ lụa năm xưa héo phận hoa

tình say tình chữ nghiêng tâm khảm

tóc kết mây núi biếc ngả xuân
em đi để lại mùi hương cũ
đất nước hao gầy dạ khúc ngân

Lưu Nguyễn Đạt
Đất Trinh, Mừng 3 Tết Quý Tỵ

26. HOA GIỮA LÒNG

cây cỏ thụ vong niên
trên đời còn nhựa sống
hẹn em sau mùa đông
cơi ngọn hoa giữa lòng

đất nước có long đong
cát bụi có ngập hồn
nhưng nguồn thiêng vẫn trong
vì có em giữa dòng

từ mảnh trời thật xa
xa nhà xa hoàng sa
cát vàng nay biến thể
vào mắt em phôi pha

đường về không chỉ lối
nhưng tâm vỹ sáng ngời
nay mai ta có hẹn
cuộc sống lại thôi nôi

Lưu Nguyễn Đạt

27. VÌ DÂN *tặng huỳnh thực vỹ*

vì dân trong nước đoạ đày
nên em thân hạc cánh gầy phong ba
rẽ đêm thấp lửa sơn hà
ba kỳ khởi nghĩa một nhà tình thương

tay không tâm nguyện phi thường
nổi dòng tư tưởng đồng phương mở hồn
luật thiêng nhân nghĩa vuông tròn
dân ta làm chủ rừng còn đất yêu

chí nhân đại nghĩa muôn chiều
lời văn khí tiết trăm điều thơm tho
công bằng pháp trị tự do
an toàn không chọn còn lo cho người

vì dân hay cả ý trời
diệu vỹ sóng gió một đời anh thư
bút nghiêm gạch bỏ nghịch thù
nay mai sáng toả xuân thu tuyệt vời

Lưu Nguyễn Đạt
14 November 2011

28. BỜ SƯƠNG ẤM

hạnh phúc em tôi một cõi hiền
sóng mừng cát ửng gót nhân duyên
nổi nhau vào gió bờ sương ấm
xoá bỏ nỗi niềm ao ước riêng

xoá bỏ từng ngày vận nước vơi
cửa chiều khép kín gió ngoài khơi
chân người vẫn bước lòng tôi tả
chưa biết bao giờ mới tới nơi

chưa biết bao giờ mới thấy nhau
ruộng nương đầy ngập những hoa màu
đầy tình ân nghĩa cùng chia sẻ
không thiếu một ai dù vắng lâu

không thiếu một ai dù đã quên
nét nhòa hương khói áo thơm mềm
bàn tay tình tứ quê hương đợi
nắm vội cánh rừng bóng vừa lên

Lưu Nguyễn Đạt
new orleans, louisiana
november 26, 2011

29. CHÚNG TÔI CÒN HỒN NƯỚC

anh bán nước chúng tôi còn hồn nước
gửi gắm đây từng mảnh vụn tâm nguyên
lòng khao khát giữa điệu linh tai ngược
khiến nô dân sực nhớ lại nhân quyền

anh bán đảo biển sâu và tổ quốc
từng cột ranh từng núi tản đồi nghiêng
từng ngọn suối hoang mang nay bắc thuộc
nhưng không sao bán nổi cả linh thiêng

anh bán đứng bao nhiêu thế hệ Việt
bằng hận thù và lừa lọc u mê
bằng đoạ nạt từ đỉnh cao đảng phiệt
khiến toàn dân chậm tiến mãi lết lê

anh bán nước chúng tôi còn hồn nước
mạch sống kia vẫn thao thức kết sinh
ngày khởi nghĩa triệu triệu dân ao ước
sẽ bùng lên như nắng mọc muôn hình

Lưu Nguyễn Đạt

Đất Trinh, mừng sáu Tết Quý Ty

30. HOÀ BÌNH

là ngây ngất nụ cười sơ sinh nở
giữa nâng niu nuôi nấng sữa mẹ vơi
là thương yêu mong đợi những năm trời
con lớn khôn vơi xứ sở dựng khơi

là gương sáng soi ngược hình bạo lực
để muôn dân bình sản hưởng khắp nơi
khi trật tự thế gian nhân hoà lợi
chia phúc ân mỗi lúc biển việt mời

là tiếng gọi bao la hơn sinh tử
vạn thanh âm thúc giục cõi mù loà
đem ánh sáng vào tâm hồn buốt lạnh
xoá đói nghèo nâng cuộc sống thăng hoa

là tri thức thôi nôi từ dững cảm
sáng tạo đời với muôn sắc thắm tươi
tấm lòng đẹp kết sinh vô thường nối
thế lực người cùng vạn vật liên hồi

là kiến thuật bắc nhịp cầu tâm nguyện
đem thích nghi cứu độ kẻ tật nguyên
bằng nghĩa cử hồi sinh dòng tiết thảo
chia thịnh tình đúng mức bớt lao đao

hoà bình có khi lòng người lắng dịu
hẹn tâm linh về bao bọc vuông tròn
đem tư duy và hành động huyết son
thay hồn nước để đất mơn bảo cửu

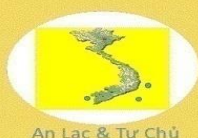
Lưu Nguyễn Đạt

[khi dân tộc giành lại độc lập & quyền tự quyết]

Nguồn: www.vietthuc.org

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của các tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/LuuNguyenDat.html>

www.vietnamvanhien.net



VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info



TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10400 TÁC PHẨM